

อานิสงส์การปฏิบัติธรรม

สุวรรณา ดารามาศ

R5007

ดิฉัน นางสาวสุวรรณา ดารามาศ เป็นข้าราชการบำนาญ ดิฉันเป็นชาวสิงห์บุรีโดยกำเนิด เมื่อเด็ก ๆ ไปเรียนหนังสือตามจังหวัดต่าง ๆ เพราะย้ายตามบิดาซึ่งเป็นข้าราชการ เมื่อโตขึ้นก็เข้ารับการศึกษามหาวิทยาลัย และเมื่อมีครอบครัวก็ต้องติดตามสามีซึ่งย้ายไปรับราชการ จังหวัดต่าง ๆ อีก จนกระทั่งสามีและดิฉันเกษียณอายุแล้ว เราจึงกลับมาอยู่บ้านเกิดเมืองนอนอีกครั้งหนึ่ง

ทางครอบครัวสามีของดิฉันรู้จักคุ้นเคยกับหลวงพ่ोजรัญเป็นอดีตนายกวัดอัมพวันมาบั้งเหมือนกัน ระหว่างรับราชการอยู่ในกรุงเทพฯ ก็ได้ทราบกิตติศัพท์ของท่านว่าเป็นวัดพัฒนาจิตใจอยู่เหมือนกัน จนกระทั่งเพื่อนร่วมงานซึ่งเป็นรุ่นพี่เป็นผู้ใหญ่กว่าดิฉัน เขาเคยมานมัสการท่านถึงวัด และได้ชมมัจฉาสวนกลับไปแล้วให้ฟัง และถามดิฉันว่ารู้จักวัดอัมพวันไหม จนกระทั่งวันหนึ่งดิฉันได้พบท่านที่วัดบวรนิเวศโดยบังเอิญ เนื่องจากท่านไปบรรยายที่นั่น ถามท่านเรื่องที่มีชาวกรุงเทพฯ มาขอชมมัจฉาสวน ท่านก็เอารูปภาพให้ดู ดิฉันยังนึกเสียดายว่าพี่ ๆ เขาว่าดิฉันว่าใกล้เกลือกินด่าง นั้น จริงดังที่เขาว่าเพราะเขาอยู่ใกล้ยังได้ชม ส่วนดิฉันซึ่งเป็นชาวสิงห์บุรีแท้ ๆ กลับไม่ได้ชม

ประมาณปี ๒๕๒๗ หรือปี ๒๕๒๘ ดิฉันเริ่มมีอาการเหนื่อยและหอบเป็นบางครั้ง เวลาเป็นหวัด ไปให้แพทย์ตรวจ แพทย์บอกว่าดิฉันเป็นโรคภูมิแพ้ บางครั้งต้องนอนคว่ำหน้า เพราะหายใจไม่ออก วันหนึ่งเพื่อนถามดิฉันว่าห่าอกของดิฉัน (ตรงบริเวณต่ำกว่าคอหอยลงมาก ๓ นิ้วมือ) บวมเป็นอะไรหรือ ซึ่งดิฉันไม่เคยสังเกตมาก่อน เมื่อไปส่องกระจกดูจึงเห็นว่าเนื้อบริเวณนั้นนูนสูงขึ้นผิดปกติ ดิฉันไปพบแพทย์ ๆ ให้เอ็กซเรย์ดูก็พบว่า **ด้านในคล้ายเนื้ออกโตประมาณเหรียญห้าบาทขนาดใหญ่** แพทย์สงสัยว่าจะเป็นมะเร็งหรือไม่ก็วินิจฉัยต่อมน้ำเหลือง จึงตัดเนื้อเอาไปตรวจก็ปรากฏว่า ไม่ใช่มะเร็งและไม่ใช่วัณโรค ลักษณะเนื้อคล้ายฟองน้ำ ไม่มีอาการเจ็บปวด ดิฉันจึงไม่ตั้งใจสงสัยอะไรอีก แต่ยังรักษาอาการโรคภูมิแพ้อยู่

จนปี ๒๕๓๒ หลังจากกลับมาอยู่บ้านได้ประมาณ ๓ ปี ดิฉันได้มีโอกาสได้เข้าอบรมปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่ोजรัญที่วัดอัมพวัน โดยการนำของ พ.อ.ปาน จันทรานุตร ในรายการของพุทธสมาคมแห่งประเทศไทยฯ ในเดือนตุลาคม ๒๕๓๒ อยู่ ๑๐ วัน ดิฉันรู้สึกซาบซึ้งและสนใจตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา สุขภาพของดิฉันเริ่มเปลี่ยนแปลงและเจ็บป่วยบ่อย ๆ และเป็นไม่ซ้ำแบบ ในปี ๒๕๓๒ ไหล่ทั้งสองข้างปวดและยกแขนไม่ค่อยขึ้น หมอบอกว่าข้อไหล่ติด ต้อง

ไปทำกายภาพบำบัดอยู่หลายวันจึงหาย มาปี ๒๕๓๓ รวด ๆ เดือนพฤษภาคม-มิถุนายน หัวเข้าดิฉันเกิดปวดทั้งสองข้างเดินไม่ถนัด เป็นแบบกะทันหัน โดยไม่ได้ล้มหรือทำอะไรมาก่อนเลย ทำทั้งสองข้างบวมและปวดทรมานมาก นั่งคุกเข่า พับเพียบ แม้แต่นั่งขัดสมาธิก็ไม่เข้า ต้องเหยียดเท้า ดิฉันไปหาหมอที่ศิริราช หมอบอกว่าข้อเข่าเสื่อมเนื่องจากอายุมาก จะไม่หายเป็นปกติ จะเป็น ๆ หาย ๆ จำยามาให้รับประทาน จ่ายผ้ายืดสวมเข่าให้เวลาเดิน แนะนำให้ทำกายภาพบำบัด ดิฉันขอกลับมาทำที่โรงพยาบาลสิงห์บุรี ทำอยู่ ๑๕ วันพร้อมทั้งรับประทานยาไปด้วยก็ทุเลาปวดไปบ้าง แต่เดินยังไม่ถนัด จะเรียกว่าเสียศูนย์เลยก็ได้ เพราะดิฉันต้องใช้ไม้เท้าช่วยค่าเวลาเดิน ต้องเดินช้า ๆ ยกเท้าขึ้นที่ชันไม่ได้ปวดท้องน่องมาก ดิฉันเสียกำลังใจมากเมื่อหมอบอกว่าจะหายไม่เป็นปกติ จะเป็นอีกถ้าไม่ระวังเวลาใช้งาน คือถ้าไปเดินมากหรือยกของหนักมากจะกลับเป็นอีก ให้ใช้ไม้เท้าช่วย ตัวดิฉันจะโยกย้ายไปซ้ายทีขวาทีเวลายกเท้า ดิฉันรู้สึกเวทนาตัวเองที่ต้องเดินเสียบุคลิก ไปอย่างนั้นรับประทานยาจนหมดและทำกายภาพบำบัดจนครบ อาการปวดบวมก็ยังคงมีอยู่ ดิฉันแปลกใจที่ว่าทำไมเข่าเสื่อมจึงเป็นอย่างกะทันหัน ข้อเข่าล้นเวลาเดิน ดิฉันเคยอ่านหนังสือเรื่องกฎแห่งกรรมของหลวงปู่ ก็นึกว่าเราอาจจะได้รับกรรมจากการกระทำอะไรของตัวเองสักอย่างก็เป็นได้ ซึ่งเราลืมไปแล้ว ดิฉันจึงพยายามนึกทบทวนดูตั้งแต่เด็ก ๆ ว่าเคยทำอะไรมาบ้างตามปกติดิฉันชอบไปวัดกับมารดาเสมอเมื่อเล็ก ๆ จึงไม่เคยเล่นซุกซนหรือฆ่าสัตว์ตัดชีวิตนึกย้อนขึ้นมาเรื่อย ๆ จิตใต้สำนึกเตือนให้ระลึกขึ้นได้ว่าเมื่อประมาณ ๒๐ กว่าปีมาแล้วระหว่างดิฉันรับราชการอยู่ที่กรุงเทพฯ สามปีไปรับราชการอยู่ที่ภาคใต้ ดิฉันกลับมาอยู่กับลูก ๆ ที่กรุงเทพฯ เพราะลูก ๆ เริ่มเรียนชั้นมัธยมกันแล้ว มีอยู่วันหนึ่ง ลูก ๆ บ่นอยากรับประทานปูทะเลผัด ดิฉันเห็นเป็นวันเสาร์-อาทิตย์ จึงไปซื้อปูทะเลมาตัวหนึ่งอันใหญ่พอสมควร ก็เริ่มทำปูโดยแม่ค้าแนะนำมาให้ใช้ปลายมีดแหลม ๆ ตอกที่อกปูให้ตายเสียก่อนค่อยตัดเชือกที่เขามัดไว้ ดิฉันจึงตั้งใจเอามีดบางปลายแหลมจ่อที่อกปู โดยจับหงายขึ้นแล้วใช้มีดสี่เหลี่ยมตอกด้ามมีดลงไป “โป๊ก” พอสิ้นเสียงดังโป๊ก ดิฉันรู้สึกเจ็บแปลบที่ฝ่ามือข้างซ้ายที่จับมีดไว้ คงเป็นเพราะความเจ็บปวดของปู มันจึงดิ้นจนเชือกที่เขามัดขาไว้หลุด แล้วใช้กำหนีบฝ่ามือของดิฉันติดเลย ด้วยความเจ็บของดิฉันรวมกับความตกใจที่เห็นปูมาห้อยต่องแต่งอยู่ที่มือ ดิฉันสลัดมือข้างหนึ่งเต็มแรง ปูที่หนีบอยู่กระเด็นไปกระแทกกับพื้นปูนซีเมนต์ ปรากฏว่าตัว ขา กำหนีบออกจากกันหมดเป็นชิ้น ๆ แล้วตายสนิท ฝ่ามือของดิฉันก็เลือดโชก ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ดิฉันไม่ยอมแตะต้องปูทะเลอีกเลย ดิฉันยังจำเหตุการณ์ครั้งนั้นได้เป็นอย่างดี และอาจเป็นบาปกรรมที่ดิฉันเคยทำกับปูทะเลไว้กรรมัง ดิฉันจึงมาได้รับความทรมานจากแขนข้าง ขาข้างอย่างนี้

ดิฉันเล่าถึงการรำลึกถึงปู่ให้สามีฟังและบอกว่าอยากไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน เพื่อเหตุสองอย่าง คือหนึ่งถ้าเขาของดิฉันไม่หายขาดอย่างที่หมอบอก ดิฉันขอไปอยู่วัดสักพัก เพื่อทำใจยอมรับสภาพที่ตัวเองจะต้องเดินย้ายไปโยกมาเสียบุคลิกอย่างนั้นไปตลอดชีวิต สอง ถ้ากฎแห่งกรรมมีจริงอย่างที่หลวงพ่อบอกแล้ว ดิฉันก็ขอไปปฏิบัติธรรมเพื่อใช้หนี้เวรกรรมนั้นด้วย เมื่อตั้งใจแน่วแน่แล้วดิฉันก็รีบจัดเตรียมข้าวของเครื่องใช้ที่จะไปใช้สอย สามีดิฉันก็ช่วยจัดหาแล้วพาไปส่งวัดอัมพวัน เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๓ แจ้งความจำนงกับผู้ควบคุมและเขียนใบสมัครตามระเบียบของวัดแล้ว เย็นนั้นแม่ชีสมคิดก็พาไปรับศีลแปดจากพระ และเริ่มปฏิบัติตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ดิฉันนั่งขัดสมาธิ นั่งพับเพียบไม่ได้ จึงขออนุญาตไปนั่งในห้องโดยใช้นั่งเหยียดเท้าแทนการนั่งขัดสมาธิ

เวลาผ่านไป ๑๐-๑๑-๑๒ สิงหาคม ดิฉันพยายามปฏิบัติอย่างเต็มกำลังความสามารถ ทั้งเดินจงกรม และนั่งสมาธิ วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๓๓ ระหว่างนั่งปฏิบัติช่วงบ่ายอยู่ในห้อง (เวลาประมาณ ๑๔.๓๐-๑๕.๓๐ น.) มีความรู้สึกที่ตัวชาเหมือนไม่มีท่อนล่าง มีความรู้สึกไกล ๆ เหมือนไม่ใช่มือเท้าของเรา มีความรู้สึกอยู่แค่ลิ้นปีที่สับสนลมหายใจเข้า-ออก ไปเล่าให้ป้าสุมฟัง ป้าสุมบอกว่าเป็นอาการที่เรียกว่า “ตัวเบา” ดิฉันก็ไม่ค่อยเข้าใจนัก ไม่ได้ซักไซ้อะไร ท่านมาก กลับมาปฏิบัติต่อ

วันที่ ๑๓ สิงหาคม ตอนกลางคืนหรือจะนับว่าเป็นวันที่ ๑๔ ก็ได้ เพราะเกือบตีห้าแล้วเป็นวันพระ ขณะที่ฉันนั่งเหยียดเท้าปฏิบัติอยู่ในห้องโดยเปิดไฟไว้ จิตกำลังนิ่งสงบ ได้ยินเสียงดังมาจากหน้าต่างด้านหลังห้อง ดิฉันนั่งหันข้างไปทางหน้าต่าง เสียงคล้ายเล็บตะกายมุ้งลวดดัง “แกรก” หลายครั้ง ครั้งแรกคิดว่าแมว แต่ทำไมไม่ได้ยินเสียงร้อง ดิฉันขลุกไปทั้งตัว ไม่กล้าลืมตา ตั้งสติสวดมนต์ แผ่ส่วนกุศลอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรและสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง พอสวดได้จบแรกเสียงแกรก ๆ ยิ่งดังมากขึ้นถี่ขึ้น ดิฉันหลับตาสวดได้ ๓ จบ แล้วตัดสติลืมตาดูทันที เสียงนั้นเงียบไป ดิฉันเดินไปดูที่หน้าต่างก็ไม่เห็นมีอะไรเลย ดิฉันแน่ใจว่ามันคงเป็นเจ้ากรรมนายเวรเขามาทวงส่วนบุญแล้ว เมื่อดิฉันแผ่ส่วนบุญให้จึงเงียบไป

วันที่ ๑๔ สิงหาคม เป็นวันพระ ทุกคนต้องไปปฏิบัติในโบสถ์และรับฟังหลวงพ่อบุญเทศน์อบรมสั่งสอนด้วย ระหว่างนั่งฟังท่าน ดิฉันเกิดปวดเข่าอย่างรุนแรง นั่งไม่ติด เปลี่ยนท่านั่งบ่อย ๆ ก็ไม่หาย จนต้องแอบไปนั่งห้อยเท้าที่เก้าอี้ เกรงใจท่านทั้งหลายก็เกรงใจ แต่ทนปวดไม่ไหวต้องนั่งหลบ ๆ เอาในใจคิดว่าเราคงหมดบุญที่ทำให้จะปฏิบัติไม่ได้ดังที่ตั้งใจไว้เสียแล้ว ถ้ายังขึ้นปวดไม่หยุดอยู่อย่างนี้คงทนไม่ได้ พอหลวงพ่อบุญเทศน์จบเป็นเวลาพัก พวกเรากลับไปดื่มน้ำปานะ เพื่อน ๆ ที่ปฏิบัติด้วยกันต่างถามกันว่าจะต้องกลับไปโบสถ์อีกไหม

อาจารย์ผู้ควบคุมไต้ยีน บอกว่าต้องกลับไปอีกเพราะยังไม่ ๓ หุ่มน ดิฉันแข็งใจเดินตามเขาไป แข็งใจเดินจนกรมแทบว่าจะก้าวไม่ออก ปวดเหมือนเข่าจะแตกเสียให้ได้ ขณะเดินอยู่ จิตสำนึกแวบขึ้นมาว่าทำไมดิฉันไม่ใช้การเดินนี้ให้เป็นประโยชน์เหมือนกับการทำ กายภาพบำบัดไปด้วย ดิฉันจึงตั้งสติเดินให้ช้าลง ตั้งใจเน้นทุกก้าวอย่างท้งยก ท้งเหยียบ เกร็ง บริหารกล้ามเนื้อไปในตัว เดินจนกรมจนหมดเวลา เมื่อกลับห้องพักดิฉันคิดว่าพรุ่งนี้คงเดินไม่ ไหวแน่ เพราะระบมไปท้งสองเท้า ธิบสวตมนต์และนอนกำหนดจนหลับ

๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๓ วันนี้เป็นวันเกิดของหลวงพ่อ ขณะรับประทานอาหาร ผู้ควบคุม มาแจ้งให้ทราบว่ ให้คณะผู้ปฏิบัติธิบขึ้นหอประชุมแต่เช้า เพื่อรับแจกหนังสือก่อนที่ญาติโยม จะมา พวกเราก้ธิบขึ้นไปคอยสักครู่ หลวงพ่อก้ธิบขึ้นไปแจกหนังสือ ดิฉันช่วยจัดให้คณะของเรา เข้ารับหนังสืออย่างเป็นทางการ โดยเดินเขาเข้าไปเป็นแถว ดิฉันก็ร่วมเดินเขาด้วย นึกเอะใจ ว่าทำไมเรา เดินเขาได้คล่องแคล่วโดยไม่ปวดเลย หรืออาจจะเป็นเพราะพื้นปูพรมเพราะ ก่อนมาถึงวัดดิฉันคุกเข่าไม่ได้เลย เมื่อเสร็จแล้วพวกเราก้ไปปฏิบัติบศาลาใหญ่ ในช่วง ปลายขณะที่เดินจนกรมแล้วเปลี่ยนท่าเป็นนั่งสมาธิ ดิฉันทดลองนั่งสมาธิดู เมื่อจับเท้าขวาทับ เท้าซ้ายก็ทำได้ดีมีขัดบ้างเล็กน้อย ดิฉันลองพับเพียบดูอีกก็ทำได้และนั่งได้เรียบร้อยเสีย ด้วย คือเก็บเท้าได้มิดชิดท้งซ้าย-ขวา ดิฉันเกิดปีติอย่างยิ่งแปลกใจดีใจจนน้ำตาไหล นั่ง สมาธิไปด้วยน้ำตาแห่งความปีติก็ไหลไปด้วย ดิฉันพยายามกลั่นไว้ด้วยเกรงว่าจะมีคนเห็น ในใจนึกกราบเรียนหลวงพ่อว่าดิฉันหายแล้ว ดิฉันทำได้แล้ว ไม่นึกเลยว่มาปฏิบัติเพื่อ รักษาจิตใจ ทำใจให้ยอมรับสภาพของร่างกาย กลับได้ผลเกินคาด คือดิฉันสามารถนั่ง ในท่าต่าง ๆ ได้ เกือบเป็นปกติ นอกจากท่าเดียวคือ ท่าเบญจางคประดิษฐ์ยังนั่งไม่ได้ ดิฉัน นึกพิจารณาไว้ว่ถ้าดิฉันสามารถนั่งท่าเบญจางคประดิษฐ์ได้เมื่อใด ดิฉันจะขอรับใช้หลวงพ่อ แล้วแต่ท่านจะใช้ให้ช่วยงานด้านเผยแผ่ของท่านอะไรก็ได้เท่าที่ความรู้ความสามารถของ ดิฉันจะช่วยได้

เมื่อกลับไปที่พักเก็บความดีใจไว้ไม่ได้ ธิบเล่าให้ผู้ควบคุมฟังและบอกว่อยากจะทำ โอกาสกราบเรียนให้หลวงพ่อทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับดิฉันอย่างนึกไม่ถึงนี้ด้วย ผู้ควบคุม แนะนำถึงน้ำมันของหลวงพ่อว่ใช้นวดใช้ทารักษาโรคได้ ดิฉันจึงหาโอกาสไปกราบเรียน หลวงพ่อเล่าเรื่องท้งหมดให้ท่านฟังว่ ดิฉันตั้งจุดประสงค์มาปฏิบัติเพื่อทำใจให้รับสภาพ ร่างกาย ไม่นึกเลยว่มาทำแล้วจะได้ผลเกินคาด คือได้รับท้งความสบายใจ และเข่าที่ปวดก็ ทำท่วว่าจะหายไปด้วย ดิฉันรักษากับหมอบเกือบเดือน แต่มานี้เพียง ๕ วัน อาการดีขึ้นเกิน คาดเป็นไปได้อย่างไม่น่าเชื่อเลย ขณะเล่าให้ท่านฟังดิฉันยังเกิดปีติจนกลั่นน้ำตาไว้ไม่ได้ แล้วขอให้ท่านช่วยแผ่เมตตากับน้ำมันของท่านที่ดิฉันขอไปนวดเข่าด้วย ท่านก็กรุณาทำ

และบอกกับดิฉันว่าให้ตั้งใจปฏิบัติต่อไป ดิฉันกราบลาท่านกลับที่พัก เนื่องจากมีแขกอีกหลายคนด้วยคอยพบท่านอยู่

ตั้งแต่วันนั้นดิฉันก็ตั้งใจปฏิบัติอย่างมีความสุขใจ อิ่มเอิบใจ จนกระทั่งกลับบ้านคือวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๓๓ รวมปฏิบัติอยู่ ๑๑ วัน เมื่อกลับไปอยู่บ้านแล้ว เข้าทั้งสองข้างของดิฉันก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนท่าคุกเข่าในท่าเบญจางคประดิษฐ์นั้นยังไม่ค่อยได้ นั่งได้เพียงชั่วครู่ก็ต้องรีบเปลี่ยนท่า เพราะยังตึงและปวดอยู่ ทั้งหมดนี้คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับดิฉันระหว่างไปปฏิบัติธรรม หรืออาจจะเป็นกฎแห่งกรรมก็เป็นได้ ซึ่งดิฉันจะไม่ลืมเหตุการณ์ครั้งนี้เลย